

Írta: Alelie Coronel-Camitan
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet a Fülöp-szigeteken játszódott.

Miközben Márkó a házuk felé sétált, hallotta, hogy odabent beszélgetnek. Bekukuskált az ablakon.

Vajon ki lehet nálunk? – gondolkodott. Az anyukája egy másik országban lakott és dolgozott, így általában csak ő és a nagymamája laktak a házban.

A fiú benyitott az ajtón. Az összes barátja ott volt!

„Meglépetés!” – kiáltották.

„Szerettük volna megünnepelni, hogy érmet szereztél a karateversenyen” – mondta Jonatán, Márkó legjobb barátja.

„Nagyon büszke vagyok rád! – Nagyi szorosan magához ölelte Márkót. – Édesanyád van a vonalban. Biztos vagyok benne, hogy hallani szeretne az érmedről.”

Miután Márkó beszélt Anyával és letette a telefont, a barátaival

együtt élvezték a bulit. Jól szórakoztak, amíg beszélgettek és Nagyi fincsi ételeiből falatoztak.

„Szeretnél holnap bowlingozni jönni velem?” – kérdezte Jonatán, mielőtt elment.

„Naná!” – mondta Márkó.

Aznap este lefekvés előtt elmondott egy imát. „Mennyei Atyám! Köszönöm Neked, hogy ilyen nagyszerű barátokat és családot adtál nekem. Kérlek, áldd meg az anyukámat, amíg messze van tőlünk. És kérlek, áldj meg

engem, hogy holnap jól érezzük magunkat, amikor Jonatánnal bowlingozunk.”

De másnap Márkó nem tudott bowlingozni menni. Nagy vihar támadt, és mindenkinek a házában kellett maradnia. Márkó otthon ült, és a tetőn dörömbölő esőt hallgatta. Azt kívánta, bárcsak láthatná Jonatánt.

Három napon át esett az eső. Az utcákat víz árasztotta el. Márkóék környékén néhány házba is befolyt a megáradt víz.

Később Márkó kiment Nagyihoz a konyhába. Nagyi éppen főzött valamit, aminek nagyon finom volt az illata.

„Mit főzöl?” – kérdezte.

„Ételet készítek néhány családnak az egyházközségünkben – felelte Nagyi. – Elöntötte a házukat a víz, ezért a püspök megkért, hogy segítsék nekik.”

Márkó Jonatánra gondolt. „Főzhetnénk valamit Jonatán családjának is? Lehet, hogy nekik is szükségük van segítségre.”

„Remek ötlet!” – felelte Nagyi.

Márkó főzött egy kis rizst, és tojást is süített mellé Jonatánnak és a családjának, aztán segítette Nagyinak elcsomagolni az ételt.

Végül elállt az eső. Márkó és a nagyija átgázoltak az utcán hömpölygő vízen, hogy elvigyék az ételt a családoknak. A víz Márkó térdéig ért!

Jonatán és a családja kint állt a házuk előtt. Jonatán sírt.

Márkó megölelte a barátját. „Sajnálom, hogy elárasztotta a házat az eső – mondta. – Jézus szeret téged. És mi is szeretünk.”

Márkó és Jonatán segítettek kitararítani a sárral borított dolgokat Jonatánék házából. Miközben dolgoztak, Márkó elénekelte az Isten gyermeke vagyok című

éneket. Amikor szünetet tartottak, Márkó odaadta Jonatánnak az ételt, amit nekik készített.

„Köszönöm, hogy segítesz a családomnak – mondta Jonatán. – És köszönöm az ételt. Nagyon finom.”

„Szívesen tettem” – mondta Márkó.

„Tudnál nekem többet mesélni Jézusról? És arról a dalról, amit énekeltél?” – kérdezte Jonatán.

„Naná! – mondta Márkó. – Szeretnél eljönni velem vasárnap istentiszteletre? Ott tanulok Jézusról. És ott énekelhetünk együtt is.”

„Rendben” – egyezett bele Jonatán.

Márkó melegséget érzett belül. Örült, hogy segíthetett Jonatánnak és a családjának. És annak is, hogy az evangéliumot is megoszthatta. ●

ELÁRASZTVA

SZERETETTEL

